Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►**B** **REGULAMENTUL (CEE) NR. 696/93 AL CONSILIULUI**

din 15 martie 1993

privind unitățile statistice pentru observarea și analizarea sistemului de producție comunitar

(JO L 76, 30.3.1993, p. 1)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 septembrie 2003	L 284	1	31.10.2003
►**M2**	Regulamentul (CE) nr. 1137/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2008	L 311	1	21.11.2008

Astfel cum a fost modificat prin:

►**A1**	Actul de aderare a Austriei, a Suediei și a Finlandei	C 241	21	29.8.1994

▼B

REGULAMENTUL (CEE) NR. 696/93 AL CONSILIULUI

din 15 martie 1993

privind unitățile statistice pentru observarea și analizarea sistemului de producție comunitar

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 100a,

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

în cooperare cu Parlamentul European ([2]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([3]),

întrucât funcționarea pieței interne necesită standarde statistice aplicabile pentru identificarea unităților și pentru culegerea, transmiterea și publicarea statisticilor naționale și comunitare, astfel încât să fie puse la dispoziția întreprinderilor, instituțiilor financiare, guvernelor și tuturor celorlalți operatori economici de pe piața internă informații credibile și comparabile;

întrucât informațiile statistice referitoare la sistemul de producție sunt necesare întreprinderilor pentru a-și evalua competitivitatea și sunt utile instituțiilor comunitare pentru a preveni denaturarea concurenței;

întrucât, în conformitate cu principiul subsidiarității, stabilirea unor norme statistice comune care să permită producerea datelor armonizate reprezintă o acțiune ce poate fi întreprinsă eficient numai la nivel comunitar și întrucât aceste norme se vor aplica în fiecare stat membru de către organismele și instituțiile răspunzătoare de elaborarea statisticilor oficiale;

întrucât furnizarea informațiilor statistice integrate având credibilitatea, viteza, flexibilitatea și gradul de detaliere necesare gestionării pieței interne este posibilă numai în cazul în care statele membre utilizează definiții comune ale unităților statistice;

întrucât trebuie inclusă prevederea că, pentru a satisface cerințe specifice, statele membre pot păstra sau introduce alte unități statistice în nomenclatoarele lor naționale pentru analizarea și observarea sistemului de producție;

întrucât alegerea unităților statistice ce urmează să fie utilizate în anchete sau analize speciale va fi precizată în documente specifice;

întrucât utilizarea clasificării statistice a activităților economice în Comunitățile Europene, denumită în continuare NACE Rev.1, menționată de Regulamentul (CEE) nr. 3037/90 ([4]) și aplicarea Sistemului European de Conturi Economice Integrate (CSE) impun definiții standard ale unităților statistice pentru registre, anchete, precum și prezentarea și analiza datelor statistice;

întrucât Comitetul constituit prin Regulamentul (CEE) nr. 3037/90 are competența „elaborării liniilor directoare pentru clasificarea unităților statistice în conformitate cu NACE Rev. 1”, dar definiția unităților nu este inclusă;

întrucât este indispensabil ca unitățile statistice clasificate în conformitate cu NACE Rev. 1 să fie definite în același mod în toate statele membre, în vederea asigurării comparabilității între statisticile naționale și cele comunitare;

([1]) JO C 267, 16.10.1992, p. 3.
([2]) JO C 337, 21.12.1992 și Decizia din 10 februarie 1993 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).
([3]) JO C 19, 25.1.1993, p. 60.
([4]) JO L 293, 24.10.1990, p. 1.

▼B

întrucât este preferabilă limitarea numărului unităților statistice utilizate pentru sistemul de producție;

întrucât comparabilitatea internațională a statisticilor economice impune ca statele membre și instituțiile comunitare să utilizeze unități statistice în legătură directă cu descrierile furnizate în introducerea la Clasificarea Industrială Internațională Standard a Națiunilor Unite (ISIC REV 3) și la Sistemul de Conturi Naționale al Națiunilor Unite;

întrucât sistemul de producție este format din toate entitățile implicate în producție și din toate operațiunile economice și financiare desfășurate de aceste entități;

întrucât introducerea aplicării stricte a acestor unități pe întregul teritoriu comunitar necesită o perioadă de tranziție,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Prin prezentul regulament se stabilește o listă a unităților statistice (denumite în continuare „unități statistice ale sistemului de producție”), prezentată în anexă împreună cu criteriile utilizate, definițiile unităților și notele explicative.

Articolul 2

Definițiile unităților statistice ale sistemului de producție sunt utilizate de statele membre și de Comisie pentru a identifica unitățile în vederea culegerii, transmiterii, publicării și analizării datelor statistice privind sistemul de producție, în special a celor asociate NACE Rev. 1.

Articolul 3

Începând cu 1 ianuarie 1994, pentru obiectivele prevăzute la articolul 2, statele membre utilizează definițiile menționate la articolul 1 pentru statisticile referitoare la situații ulterioare acestei date.

Articolul 4

(1) În cursul perioadei de tranziție între 1 ianuarie 1994 și 31 decembrie 1995, un stat membru poate utiliza, pentru statisticile aferente perioadei respective, unități statistice ale sistemului de producție, altele decât cele prevăzute la articolul 1. În aceste cazuri, datele statistice care trebuie transmise Comisiei în cursul perioadei de tranziție sunt adaptate și transmise astfel încât, pe cât posibil, să fie în conformitate cu anexa.

(2) În cazuri excepționale, la cererea unui stat membru și din motive practice sau tehnice bine fundamentate, Comisia poate extinde perioada de tranziție până cel târziu la 31 decembrie 1997.

▼M2

Articolul 5

După încheierea perioadei de tranziție menționate la articolul 4, Comisia poate autoriza un stat membru, în conformitate cu procedura de gestionare menționată la articolul 7 alineatul (2), să utilizeze alte unități statistice ale sistemului de producție.

Articolul 6

Comisia adoptă măsurile de punere în aplicare a prezentului regulament, inclusiv cele care vizează adaptarea la progresele înregistrate în domeniul economic și tehnic în special în privința unităților statistice

▼M2

ale sistemului de producție, criteriilor utilizate și definițiilor specificate în anexă. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 7 alineatul (3).

Articolul 7

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru programul statistic.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 4 și 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

Termenul prevăzut la articolul 4 alineatul (3) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

▼B

Articolul 8

Unitățile statistice ale sistemului de producție menționate într-un act comunitar care reglementează statisticile comunitare sunt interpretate în conformitate cu conceptele și terminologia din prezentul regulament.

Articolul 9

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

▼B

ANEXĂ

UNITĂȚILE STATISTICE ALE SISTEMULUI DE PRODUCȚIE COMUNITAR

SECȚIUNEA I

Lista unităților

Lista unităților statistice ale sistemului de producție este următoarea:

A. întreprinderea;

B. unitatea instituțională;

C. grupul de întreprinderi;

D. unitatea tip de activitate (UTA);

E. unitatea de producție omogenă (UPO);

F. unitatea locală;

G. unitatea tip de activitate locală (UTA locală);

H. unitatea de producție omogenă locală (UPO locală).

SECȚIUNEA II

Criterii utilizate

Unitățile statistice din prezentul regulament sunt definite pe baza a trei criterii. Importanța relativă a acestor criterii depinde de tipul unității în cauză.

A. *Criterii juridice, contabile sau organizatorice*

1. În vederea definirii unităților care pot fi recunoscute și identificate în economie, trebuie aplicate criterii juridice sau instituționale. În unele cazuri, unitățile separate din punct de vedere juridic trebuie grupate, deoarece organizarea lor nu are un grad suficient de autonomie. În vederea definirii unor tipuri de unități, trebuie aplicate de asemenea criterii contabile sau financiare.

2. Pentru constituirea unității statistice numite întreprindere se apelează la unitățile juridice care exercită, total sau parțial, o activitate productivă.

3. Unitățile juridice includ:

   — persoane juridice a căror existență este recunoscută prin lege independent de persoanele sau instituțiile care le pot deține sau care sunt membre ale acestora;

   — persoane fizice care sunt angajate într-o activitate economică pe cont propriu.

4. Unitatea juridică formează întotdeauna, fie ea singură, fie uneori în combinație cu alte unități juridice, temeiul juridic pentru unitatea statistică ce este cunoscută drept „întreprindere”.

B. *Criterii geografice*

1. O unitate poate fi identificată geografic. Se face distincție între nivelul local, regional, național, comunitar și mondial al unei zone.

2. Aici, nivelul local reprezintă teritoriul corespunzător „celei mai mici zone administrative”:

   „commune/gemeente” în Belgia; „kommune” în Danemarca; „Gemeinde” în Germania; „demos” sau „koinotis” în Grecia; „municipio” în Spania; „commune” în Franța; „DED/ward” în Irlanda; „comune” în Italia; „commune” în Luxemburg; „gemeente” în Țările de Jos; ►A1 „Gemeinde” în Austria; „concelho” în Portugalia; „kunta/kommun” în Finlanda; „primărkommun” în Suedia și „ward” în Regatul Unit. ◄

3. Nivelurile regionale sunt definite prin Nomenclatorul unităților teritoriale de statistică (NUTS), unde se pot identifica trei niveluri (I, II, III).

▼B

4. Unitățile de observare și analiză sunt definite astfel încât să permită ca datele să fie în primul rând determinate pentru fiecare stat membru, fiind apoi combinate astfel încât să se obțină date pentru întreaga Comunitate sau pentru zone mai mari.

5. Regulile referitoare la criteriile geografice trebuie să permită agregarea și să evite numărarea dublă și omisiunile.

C. *Criterii de activitate*

1. Se poate considera că activitatea economică de producție - denumită în continuare „activitate" - are loc atunci când sunt combinate resursele, cum ar fi echipamente, forță de muncă, tehnici de fabricație, rețele informaționale sau produse, conducând astfel la crearea unor bunuri sau servicii specifice. O activitate este caracterizată prin intrări de produse (bunuri sau servicii), un proces de producție și ieșiri de produse.

2. Activitățile sunt determinate făcându-se referire la un nivel specific al NACE Rev. 1.

3. Dacă o unitate desfășoară mai mult de o activitate, toate activitățile care nu sunt auxiliare sunt ierarhizate în funcție de valoarea brută adăugată la costul factorilor de producție pe care o generează. Se face distincție între activitatea principală și activitățile secundare.

4. Dacă nu sunt disponibile cifrele referitoare la valoarea adăugată, trebuie utilizate alte criterii, cum ar fi, de exemplu, numărul de salariați, statul de plată, cifra de afaceri și activele, pentru a se putea obține aproximarea cea mai apropiată a clasificării care ar fi fost obținută pe baza valorii adăugate.

5. Unitățile sunt clasificate în funcție de activitățile acestora. Dacă o activitate reprezintă peste 50 % din valoarea adăugată, aceasta determină clasificarea unității. În toate celelalte cazuri, regulile de clasificare trebuie respectate. Clasificarea se face în etape, de la cel mai înalt nivel de agregare, care este secțiunea (o literă), până la clasă (patru cifre), trecând prin diviziune (două cifre) și grupă (trei cifre). Clasificarea la fiecare nivel trebuie să fie compatibilă cu nivelul precedent. Comitetul pentru programul statistic, menționat la articolul 7 din Regulamentul (CEE) nr. 3037/90, are competența necesară în acest domeniu.

6. Activitățile principale și secundare sunt însoțite de activități auxiliare cum ar fi, de exemplu, administrație, contabilitate, prelucrarea datelor, monitorizarea procesului, achiziții, vânzări și studii de piață, depozitare, reparații, transport și renovare.

Aceste activități auxiliare din cadrul unei unități sunt desfășurate pentru a permite sau pentru a facilita producția de bunuri și servicii pentru terți. Produsele rezultate din activitățile auxiliare nu sunt furnizate terților.

7. Noțiunea de activitate auxiliară este dezvoltată în secțiunea IV B.

SECȚIUNEA III

Definițiile unităților și note explicative specifice fiecărei unități

A. *Întreprindere*

Întreprinderea este cea mai mică combinație de unități juridice, respectiv o unitate organizatorică producătoare de bunuri sau servicii, care beneficiază de un anumit nivel de autonomie în adoptarea deciziilor, în special în privința alocării resurselor curente. O întreprindere desfășoară una sau mai multe activități, în unul sau mai multe amplasamente. O întreprindere poate fi o singură unitate juridică.

Notă explicativă

Întreprinderea astfel definită este o entitate economică; în anumite condiții, aceasta poate corespunde unei grupări a mai multor unități juridice. În realitate, unele unități juridice desfășoară exclusiv activități pentru alte unități juridice, existența acestora putând fi explicată numai prin considerente administrative (de exemplu, din motive fiscale), fără a avea nici o semnificație economică. O mare parte din unitățile juridice fără nici un salariat aparține acestei categorii. În multe cazuri, activitățile acestor unități juridice ar trebui privite ca activități auxiliare ale unității mamă pe care o deservesc, căreia îi aparțin și căreia trebuie să îi fie atașate pentru a forma o întreprindere utilizată pentru analiza economică.

▼B

B. *Unitate instituțională*

Unitatea instituțională este un centru elementar de decizie economică, caracterizat prin uniformitate în comportament și prin autonomie în luarea deciziilor atunci când își exercită principala sa funcție. O unitate este privită drept unitate instituțională dacă are autonomie în luarea deciziilor din punct de vedere al funcției sale principale și dacă deține o contabilitate completă.

— Pentru a se putea spune că are autonomie în luarea deciziilor din punct de vedere al funcției sale principale, o unitate trebuie să răspundă pentru deciziile pe care le adoptă și pentru acțiunile pe care le desfășoară.

— Pentru a se putea considera că elaborează o contabilitate completă, o unitate trebuie să dețină evidențe contabile care să acopere toate tranzacțiile economice și financiare efectuate în cursul unui exercițiu financiar, precum și un bilanț al activelor și pasivelor.

Note explicative

1. În sectorul corporațiilor, întreprinderea corespunde unității instituționale utilizate în CSE. Unități instituționale similare există și în administrația centrală și în sectorul organizațiilor private nonprofit. În sectorul gospodăriilor, unitatea instituțională acoperă toate activitățile gospodăriilor, în timp ce termenul „întreprindere” este rezervat exclusiv pentru activitățile productive.

2. Aplicarea acestor reguli conduce la următoarele soluții pentru entitățile care nu posedă în mod clar caracteristicile unei unități instituționale.

   (a) Gospodăriile au întotdeauna autonomie decizională și deci trebuie să fie unități instituționale, chiar dacă nu elaborează o contabilitate completă.

   (b) Entitățile care elaborează o contabilitate parțială sunt combinate cu unități instituționale a căror contabilitate este completă și le include.

   (c) Entitățile care, deși elaborează o contabilitate completă, nu au autonomie decizională în exercitarea funcției lor principale sunt combinate cu unitățile care le controlează.

   (d) Entitățile care satisfac definiția unității instituționale sunt tratate ca atare, chiar dacă nu își publică propriile conturi.

   (e) Entitățile care fac parte dintr-un grup de întreprinderi și care elaborează o contabilitate completă sunt considerate drept unități instituționale, chiar dacă au cedat, cel puțin în fapt dacă nu în drept, o parte din autonomia decizională organismului central (holdingului) care este răspunzător de administrarea întregului grup. Chiar și holdingul este considerat drept unitate instituțională separată de unitățile pe care le controlează.

3. Sunt considerate drept unități instituționale următoarele:

   — unitățile care au o contabilitate completă și autonomie decizională:

      (a) companii publice și private, corporații publice;

      (b) cooperativele sau asociațiile recunoscute drept entități juridice independente;

      (c) întreprinderile publice care, în temeiul unei legislații speciale, sunt recunoscute ca entități juridice independente;

      (d) instituții nonprofit recunoscute drept entități juridice independente;

      (e) instituțiile guvernamentale în general.

   — unitățile care au o contabilitate completă și care, prin convenție, se consideră că au autonomie decizională:

      (f) semicorporații: persoane fizice cu activitate economică pe cont propriu, asociații cu persoane fizice sau întreprinderi publice, altele decât cele menționate la literele (a), (b) și (c), în măsura în care comportamentul lor economic și financiar poate fi separat de cel al proprietarilor și seamănă cu cel al corporațiilor;

   — unități care nu au neapărat o contabilitate completă, dar care, prin convenție, se consideră că au autonomie decizională:

      (g) gospodării.

▼B

C. *Grupul de întreprinderi*

Un grup de întreprinderi este o asociație de întreprinderi între care există legături juridice și/sau financiare. Un grup de întreprinderi poate avea mai multe centre de adoptare a deciziilor, în special pentru politicile privind producția, vânzările și profiturile. Acesta poate centraliza anumite aspecte ale gestiunii financiare și fiscale. Reprezintă o entitate economică care are autoritatea opțiunilor, în special în ceea ce privește unitățile care o compun.

Note explicative

1. Pentru anumite observări și analize, uneori este utilă și necesară studierea legăturilor dintre anumite întreprinderi și gruparea celor între care există strânse legături.

   Au fost demarate, dar nu și terminate, anumite exerciții referitoare la conceptul grupului de întreprinderi. Acesta este definit pornind de la conceptul de grup contabil, menționat în A șaptea directivă 83/349/CEE a Consiliului (JO L 193, 18.7.1983, p. 1). Directiva menționată a intrat inițial în vigoare pentru situațiile financiare consolidate ale exercițiului financiar care a început în 1990. Directiva 90/605/CEE (JO L 317, 16.11.1990, p. 60) a extins domeniul de aplicare al celei de-a șaptea directive.

2. În sensul celei de-a șaptea directive, se presupune că un grup există atunci când 20 % din capital sau din drepturile de vot sunt deținute sau controlate de o altă întreprindere. Trebuie avute în vedere dispozițiile referitoare la atribuția de a numi directori. Dincolo de controlul (majoritatea) financiar(ă), obiectivul este de a determina cine deține efectiv controlul.

3. Definiția ca atare nu este adecvată pentru analize statistice, deoarece „grupurile contabile” nu reprezintă grupuri de întreprinderi disjuncte și aditive. Unitatea statistică numită „grup de întreprinderi”, bazată pe conceptul de „grup contabil”, trebuie definită prin aplicarea următoarelor modificări:

   — grupurile contabile vor fi considerate drept cel mai înalt nivel de consolidare (conducătorul de grup);

   — grupul de întreprinderi va include unitățile ale căror conturi sunt în întregime integrate în cele ale companiei consolidante;

   — se vor adăuga unitățile controlate majoritar, ale căror conturi nu sunt incluse în cele ale companiei consolidate în temeiul aplicării unuia dintre criteriile prevăzute în a șaptea directivă, adică diferența privind tipul de activitate sau mărime relativă mică;

   — nu se va ține seama de legăturile temporare, mai scurte de un an.

4. Un grup de întreprinderi este un set de întreprinderi controlate de un conducător de grup. Conducătorul de grup este unitatea juridică mamă care nu este controlată, nici direct, nici indirect de altă unitate juridică. Întreprinderile controlate de o întreprindere controlată de conducător sunt considerate drept sucursale ale întreprinderii-mamă. Cu toate acestea, există unele forme de asociere cooperatistă sau reciprocă, în care întreprinderea-mamă este de fapt proprietatea unităților grupului.

5. Grupurile de întreprinderi sunt deseori conectate prin diverse tipuri de legături, cum ar fi proprietatea, pachetul majoritar de acțiuni și administrare. Deseori, aceste unități sunt asociate unităților din aceeași familie, din diferite generații. Grupul de întreprinderi corespunde adesea unui conglomerat în care există o rețea de relații complexe, acoperind o gamă foarte largă de activități. În cadrul grupurilor de întreprinderi pot fi identificate subgrupe.

6. Este foarte utilă recunoașterea tuturor legăturilor (minoritare sau majoritare) dintre conducătorul de grup și întreprinderea controlată, prin intermediul rețelei de întreprinderi controlate și subcontrolate. Aceasta permite descrierea întregii organizări a grupului.

7. Având în vedere implicațiile diferitelor directive contabile, ar trebui să se încerce identificarea unităților de bază ale grupului care aparțin întreprinderilor nefinanciare și celor care trebuie clasificate drept instituții financiare. În ultimul caz, trebuie făcută distincția între unitățile care reprezintă instituții de credit și cele care sunt întreprinderi de asigurări. Unele grupuri de întreprinderi sunt răspândite în întreaga lume, dar

▼B

trebuie analizate din punct de vedere al teritoriului comunitar și al fiecărui stat membru.

8. Grupul de întreprinderi este util în special pentru analizele financiare și pentru studierea strategiilor companiilor, dar are un caracter prea variat și instabil pentru a fi adoptat ca unitate centrală de observare și analiză, care va fi în continuare întreprinderea. Grupul de întreprinderi va fi utilizat pentru agregarea și prezentarea anumitor informații.

D. *Unitatea tip de activitate (UTA)*

Unitatea tip de activitate (UTA) grupează toate părțile unei întreprinderi care contribuie la desfășurarea unei activități la nivel de clasă (patru cifre) a NACE Rev. 1 și corespunde uneia sau mai multor subdiviziuni operaționale ale întreprinderii. Sistemul informațional al întreprinderii trebuie să fie capabil să indice sau să calculeze pentru fiecare UTA cel puțin valoarea producției, consumul intermediar, costul forței de muncă, excedentul de exploatare, forța de muncă ocupată și formarea brută de capital fix.

Note explicative

1. UTA a fost desemnată drept unitate de observare în vederea creșterii omogenității rezultatelor anchetelor statistice asupra activității și deci a comparabilității internaționale a acestor rezultate, deoarece, la nivel de întreprindere, pot fi observate tipuri de integrare orizontală și verticală, atât la nivel național, cât și internațional. O entitate care desfășoară numai activități auxiliare pentru întreprinderea căreia îi aparține nu poate fi considerată drept UTA separată. În realitate, UTA corespunde definiției operaționale menționate în paragraful 96 al introducerii la ISIC Rev. 3.

2. UTA care se regăsesc într-o anumită rubrică a clasificării NACE Rev. 1 pot realiza produse în afara grupului omogen, pe baza activităților secundare asociate, care nu pot fi identificate separat din documentele contabile disponibile. Dimpotrivă, UTA clasificate într-o anumită rubrică a sistemului de clasificare pe baza activității principale nu produc numai grupe omogene de produse specifice, deoarece aceleași produse pot fi generate de activitățile secundare ale UTA care se regăsesc în aceeași rubrică a clasificării.

3. Conturile interne ale întreprinderilor (de exemplu, centre de profit sau cost) au fost deseori dezvoltate conform criteriilor apropiate: conceptul activității. Acestea permit furnizarea de date la nivelul UTA, deci acestea pot fi observate.

4. Toate costurile activităților auxiliare ale unei întreprinderi trebuie alocate activităților principale sau secundare, deci UTA observate în cadrul întreprinderii.

E. *Unitatea de producție omogenă (UPO)*

Unitatea de producție omogenă (UPO) este caracterizată de o singură activitate ce poate fi identificată prin intrările sale omogene, procesele de producție și producția lor. Produsele care reprezintă intrări și ieșiri sunt ele însele identificate prin caracteristicile lor fizice și măsura în care acestea au fost prelucrate, precum și prin tehnica de producție utilizată, făcându-se referire la o clasificare a produselor. Unitatea de producție omogenă poate corespunde unei unități instituționale sau unei părți a acesteia; pe de altă parte, nu poate ține niciodată de două unități instituționale.

Note explicative

1. Pentru o analiză clară a procesului de producție, CSE adoptă unitățile de producție omogenă care permit studierea relațiilor tehnice/economice. Aceste unități analitice sunt utilizate în special în tabelele intrări-ieșiri și, în practică, sunt reconstituite din datele culese pentru unitățile de observare, întrucât, de regulă, nu pot fi observate direct.

2. Majoritatea unităților de observare desfășoară o combinație de activități simultan. Acestea pot desfășura o activitate principală, unele activități secundare - respectiv activități aparținând altor ramuri - și unele activități auxiliare, cum ar fi administrare, achiziții, vânzări pentru comerț, depozitare, reparații etc. Dacă o unitate de observare desfășoară o activitate principală, precum și una sau mai multe activități secundare, aceasta va fi subdivizată într-un număr corespunzător de unități de producție omogenă, iar activitățile secundare vor fi reclasificate în diverse rubrici ale activității principale. Pe de altă parte, activitățile auxiliare ale unității de observare nu sunt separate de activitățile principale sau secundare pe care le deservesc.

▼B

3. Unitatea de producție omogenă este definită independent de amplasamentul activității. În ISIC Rev. 3, unitatea de producție omogenă este definită astfel încât să corespundă unității de producție omogene locale. Paragraful 112 al introducerii la ISIC Rev. 3 este reglementat de paragraful 104.

F. *Unitatea locală*

Unitatea locală este o întreprindere sau o parte a acesteia (de exemplu, atelier, fabrică, depozit, birou, mină sau depou) situată într-un loc care poate fi identificat geografic. În sau din acest loc se desfășoară activitatea economică pentru care - cu unele excepții - lucrează una sau mai multe persoane (chiar și numai cu normă redusă) pentru una și aceeași întreprindere.

Note explicative

1. Dacă o persoană lucrează în mai multe locuri (întreținere sau supraveghere) sau la domiciliu, unitatea locală se consideră a fi cea de la care se primesc instrucțiuni sau de unde se organizează munca. Trebuie să existe posibilitatea precizării numărului de salariați dintr-o unitate locală. Cu toate acestea, toate unitățile locale care reprezintă temeiul juridic al unei întreprinderi sau al unei părți a acesteia trebuie să aibă o unitate locală reprezentând sediul social, chiar dacă acolo nu lucrează nimeni. Mai mult, o unitate locală poate cuprinde numai activități auxiliare.

2. Un loc identificabil din punct de vedere geografic trebuie să aibă o interpretare strictă: două unități aparținând aceleiași întreprinderi cu amplasamente diferite (chiar și în cadrul celei mai mici unități administrative a statului membru) trebuie considerate ca două unități locale. Cu toate acestea, o unitate locală unică se poate întinde pe mai multe zone administrative limitrofe, caz în care, prin convenție, adresa poștală este factorul determinant.

3. Limitele unei unități locale sunt determinate de limitele amplasamentului, ceea ce înseamnă, de exemplu, că o șosea publică care o traversează nu întrerupe continuitatea acestora. Definiția este similară celei din paragraful 101 al introducerii la ISIC Rev. 3 în ce privește localizarea, în sensul strict al cuvântului, dar diferă de definiția din paragraful 102 prin faptul că acest sens strict nu poate varia în funcție de statisticile în cauză. În plus, în mod normal se aplică criteriul persoanelor care lucrează în unitate.

4. CSE-REG (aplicarea regională a CSE) utilizează aceeași definiție a unității locale pentru scopurile conturilor regionale.

G. *Unitatea tip de activitate locală*

Unitatea tip de activitate locală (UTA locală) este acea parte din UTA care corespunde unei unități locale.

Note explicative

1. Fiecare UTA trebuie să aibă cel puțin o UTA locală; cu toate acestea, UTA poate fi constituită dintr-o grupare a părților uneia sau mai multor unități locale. Pe de altă parte, în anumite condiții, o unitate locală poate cuprinde numai un grup de activități auxiliare. În acest caz, este posibilă o clasificare suplimentară a unității locale. Mai mult, orice întreprindere ar trebui să aibă cel puțin o UTA locală.

2. UTA locală corespunde definiției operaționale a instituției, așa cum este dată în paragraful 106 din introducerea la ISIC Rev. 3.

H. *Unitatea de producție omogenă locală (UPO locală)*

Unitatea de producție omogenă locală (UPO locală) este o parte a unei unități de producție omogenă care corespunde unei unități locale.

SECȚIUNEA IV

Note explicative suplimentare

A. *Organisme guvernamentale și nonprofit*

1. În cazul organismelor administrației centrale, unitatea statistică adecvată pentru culegerea și compilarea statisticilor este foarte variabilă (de exemplu, administrația centrală, administrarea asigurărilor sociale sau administrația locală a unei regiuni, provincii, district, județ, municipalitate, zonă metropolitană etc.). Aceste diverse organisme planifică, super-

▼B

vizează și administrează în mod colectiv finanțele organismelor componente (care pot fi ministere, direcții generale, direcții, birouri, agenții, oficii etc.). Totuși, în ceea ce privește tipul activității, unele dintre aceste organisme, în special autoritățile locale, par a fi mai eterogene decât corporațiile.

2. Activitățile acestor organisme aparțin deseori secțiunii L a NACE Rev. 1 „Administrație publică și apărare: asigurări sociale obligatorii”, deși alte organisme desfășoară activități ce aparțin în realitate altor secțiuni, inclusiv „Învățământ” (secțiunea M), „Sănătate și activități sociale” (secțiunea N) și „Alte servicii comunitare, sociale și personale” (secțiunea O).

3. Atunci când seriile de date referitoare la entitățile din sectorul privat trebuie combinate cu datele referitoare la aceste instituții ale administrației centrale și la cele non-profit clasificate după tipul de activitate economică, identificarea și clasificarea lor trebuie efectuate apelându-se la unitățile statistice corespunzătoare entităților celor mai apropiate de unitățile statistice definite în sectorul privat. Acesta este motivul pentru care toate criteriile utilizate în sectorul privat sunt - prin analogie - aplicate organismelor administrației centrale. Același lucru este valabil și în cazul instituțiilor nonprofit.

B. *Activități auxiliare*

1. O activitate trebuie considerată auxiliară dacă satisface următoarele condiții:

   (a) deservește numai unitatea în cauză; cu alte cuvinte, bunurile și serviciile produse nu trebuie comercializate;

   (b) o activitate comparabilă, de aceeași dimensiune, este desfășurată în unități de producție similare;

   (c) produce servicii sau, în cazuri excepționale, bunuri de uz curent care nu fac parte din produsul final al unității (de exemplu, mici echipamente sau schele);

   (d) contribuie la costurile curente ale unității, adică nu generează formare brută de capital fix.

2. Distincția între activitățile auxiliare, principale și secundare poate fi ilustrată prin exemplele care urmează:

   — producția de mici echipamente pentru utilizarea în cadrul unității este o activitate auxiliară (în conformitate cu ansamblul criteriilor);

   — transportul pe cont propriu este în mod normal o activitate auxiliară (în conformitate cu ansamblul criteriilor);

   — vânzarea propriilor produse reprezintă o activitate auxiliară deoarece, de regulă, nu este posibil să produci fără să vinzi. Cu toate acestea, dacă este posibilă identificarea unui punct de vânzare cu amănuntul în cadrul întreprinderii (vânzări directe către utilizatorul final) care poate fi, de exemplu, o unitate locală, punctul de vânzare - în mod excepțional și în scopul anumitor analize - poate fi considerat drept unitate tip de activitate. Această unitate de observare face obiectul unei clasificări duble, adică sub aspectul activității (principale sau secundare) pe care o desfășoară în cadrul întreprinderii și din punct de vedere al propriei activități (vânzarea cu amănuntul).

3. Astfel, regula generală este că, deoarece procesele de producție nu sunt, de obicei, viabile fără sprijinul activităților auxiliare, aceste activități auxiliare nu trebuie izolate pentru a forma entități distincte, chiar dacă sunt efectuate de o entitate juridică distinctă sau într-un loc separat și chiar dacă se țin conturi separate. Mai mult, activitatea auxiliară nu este luată în considerare la clasificarea activității entității care desfășoară activitățile auxiliare. Cel mai bun exemplu de entitate care desfășoară activități auxiliare este serviciul administrativ central al sediului social.

4. Având în vedere definiția de la punctul 1, următoarele activități nu trebuie considerate drept activități auxiliare:

   (a) producția de bunuri sau activitatea care face parte din formarea capitalului fix - în special lucrările de construcții pe cont propriu. Acest lucru este similar metodei utilizate în NACE Rev. 1, unde unitățile care efectuează lucrări de construcții pe cont propriu sunt clasificate la categoria construcții, dacă există date disponibile;

▼B

(b) producția din care se comercializează o parte semnificativă, chiar dacă o mare parte este utilizată pentru consumul asociat activităților principale sau secundare;

(c) producția de bunuri care ulterior devin parte integrantă a produsului activității principale sau secundare - de exemplu, producerea, de către un departament al unei întreprinderi, de cutii, containere etc., care să fie utilizate pentru ambalarea produselor;

(d) producția de energie (centrală energetică integrată sau uzină de cocsificare integrată), chiar și acolo unde este consumată în întregime în activitățile principale sau secundare ale unității mamă;

(e) achiziționarea de bunuri destinate vânzării în aceeași stare;

(f) cercetare și dezvoltare. Aceste activități nu sunt larg răspândite și nu produc servicii utilizabile în producția curentă.

În toate aceste cazuri, dacă există date separate pentru aceste activități, acestea ar trebui considerate drept activități separate și recunoscute drept UTA.

5. Dacă activitățile auxiliare sunt desfășurate în folosul unei singure entități, aceste activități și resursele pe care le utilizează vor constitui parte integrantă a activităților și resurselor unității respective. Cu toate acestea, dacă activitățile unității statistice și activitățile auxiliare corespunzătoare nu se desfășoară în aceeași zonă geografică (definită conform zonei delimitate pentru scopurile anchetelor statistice), ar fi preferabilă culegerea unor informații suplimentare separate referitoare la aceste unități pentru categoriile de date care trebuie clasificate din punct de vedere al zonei geografice, chiar dacă unitățile desfășoară numai activități auxiliare.

6. Dacă activitățile auxiliare sunt efectuate în special în beneficiul a două sau mai multe unități tip de activitate, costul acestor activități auxiliare trebuie împărțit între toate aceste unități tip de activitate. În cazul în care sunt disponibile date referitoare la proporția costurilor ce trebuie atribuite fiecărei activități, costurile ar trebui defalcate corespunzător. Totuși, dacă nu sunt disponibile informații de acest tip, costurile activităților auxiliare ar trebui defalcate pe activități principale și secundare proporțional cu valoarea producției, minus costurile intermediare, excluzând costurile activităților auxiliare. Dacă în practică această metodă se dovedește a fi prea dificilă, costul activității auxiliare poate fi defalcat pur și simplu, proporțional cu valoarea produsului.

7. Dacă activitățile auxiliare sunt astfel organizate încât să servească două sau mai multe entități ale unei întreprinderi cu mai multe unități, acestea pot reprezenta un grup de activități auxiliare la un anumit amplasament. În acest caz, la fel cum ar fi preferabilă includerea completă a unor activități, indiferent dacă acestea sunt efectuate independent sau de către entități angajate exclusiv în activități auxiliare (cum ar fi servicii pentru calculatoare), ar fi utilă permiterea unor clasificări suplimentare. În acest scop, aceste entități auxiliare ar putea fi clasificate conform propriilor activități, precum și în funcție de activitatea unității căreia îi aparțin.

8. Este posibil ca o activitate să înceapă ca auxiliară, dar ulterior să înceapă să furnizeze servicii de vânzare pentru alte entități. O activitate de acest gen poate ajunge la punctul în care încetează să mai fie auxiliară și trebuie considerată drept una dintre activitățile principale sau secundare ale unei entități. Singura modalitate de a decide dacă o anumită activitate este auxiliară, principală sau secundară constă în evaluarea rolului său în întreprindere.

C. *Tabel sinoptic pe activități și amplasamente*

Una sau mai multe activități	Unul sau mai multe amplasamente Întreprindere Unitate instituțională	Un singur amplasament Unitate locală
O singură activitate	UTA UPO	UTA locală UPO locală